

Det Anarkistiska Biblioteket

Julotta

Einar Håkansson

Einar Håkansson
Julotta
Brand nr 1 1905

Motogs 2015-01-19 från http://polkagris.nu/wiki/H%C3%A5kansson,_Einar:_De_fega_f%C3%B6rtryckta_-_Julotta

sv.theanarchistlibrary.org

Brand nr 1 1905

Pling-plång!. . . pling - plång. . . Malmjuden dåna över nejden och de kristliga fåren skumpa in i helgedomen och bräka: ”Var hälsad, sköna morgonstund”.

Men bland fåren har också smugit sig in en fräck och elak ulv. Det är jag.

Längst fram i kyrkan äro särskilda bås för ortens får med finare ull.

Och medan prelaten där uppe på predikstolen idisslar sin gamla tummade predikolunta om det kristliga julskrocket, så sitter jag här nere i kyrkbänken och hädar. . .

Hör! nu berättar han med av rörelse och glöggglängtan harskig strupe om Jesu övernaturliga födelse, om hur pilten föddes av den rena och obefläckade oskulden Maria - senare: fru Josef Jakobsson -, men jag tänker i mitt hädiska sinne att originalet till den där Marialegenden nog kom i sina intressanta omständigheter på det naturligaste sätt i världen.

Ty köttet är svagt och kärleken förförisk for en judisk flicka nar hon om natten är ensam med den älskade bland liljorna på marken, och månen låter cypresserna kasta djupa skuggor över vägen..

Vad deklamerar svartrocken nu?

” ... Frrrååån vå-håårr tiiderräk . . . nings böööörrr . . .jan ha . . .va de krrrist . .na fiir . . .rat denna dag ti . . .hill våårrr frrrräääl. . . sarrre heeerrr. . . en Jeee. . . su Kkrrrii. . . sti fö. . . hödelse. . .”

Satan till präst att ljuga!

Annars lär oss historien att under de två första århundradena firade de kristna den sjätte januari såsorn Jesu födelsedag, och först år tre hundra femtiofyra efter Kristus firades den tjugufemte december såsom denna högtid.

Men fårahjorden finner herdens lögnaktiga påstående gripande och gråter stilla. . .

”Frid över jorden!” predikar han. ”Det är Kristus”, han som föddes i denna natt, och hans läras, kristendomens bud.”

Frid over jorden!. . . Ha, ha, ha!

För mina ögon upprullas de av de kristna skapade religionskrigen och inkquisitionens fasansfulla dramer, där kättarna utförde huvudrollerna och de heliga gudsmännen, svartrockarna, voro regissörer.

Hela kristendomen ser jag dela sig i sekter och förgöra varandra inbördes!

Till att börja med bliva sextio tusen kristna, som förneka Jesu gudom, mördade av kejsar Gratianus. Och det bara därför att Jesus innan han dog inte hade uppvisat ett ordentligt prästbetyg!

Och vid pålen fastbunden en mänsklig gestalt: Arnold av Brescia, till straff för att han förnekat gud. Veden antändes och lågorna slickade den olyckliges kropp som snart förkolnad faller samman.

Men åter flamlar bålet upp och Stefan Doliet beträder detsamma emedan han hädat gud, och på honom följa efter vandra Mathew Harmaunt, därför att han förnekat att Jesus är världens frälsare; Giordano Bruno, som vänligt beder sina plågoandar lägga litet mer ved på elden; läkaren Vanini; polske soldaten Casimir Lecynski ...

Plötsligt förvandlas scenen och rummet innanför altarringen till en den ohyggligaste pinokammare, där fritänkaren Savonarola förr sin tros skull torteras ihjäl. . .

Stearinljusen i de höga stakarna vid sidan kasta sitt fladdrande sken över altaret, där den kärleksfulle kyrkofadern läser: ”Frid, frid, frid över jorden, - men blott för de rättrogna.”

Därpå häktar han upp sig på sin gamla plats på skylten igen.

Pling - plång... pling - plång! Fåren strömma ut ur den av otäcka ångor uppfyllda kyrkan och skynda hem.

Och jag, den onde ulven, vaknar upp ur mina drömmier, gnuggar mig i ögonen och går till mitt religionslösa hem, slår upp världshistorien och läser såsom juldagstext för min ovigda hustru och mina odöpta barn berättelserna om religionskrigen och kätteriförföljelserna till guds ära.

Ungefär tre hundra år därefter bliva en annan sekts anhängare allesammans utom en brända på ett jättebål, och senare låter kejsarinnan Theodora hänga, korsfästa, dränka eller levande bränna ett hundra tusen av samma sekts anhängare.

”Frid Over jorden”.. .

Jag ser framför mig alpernas sköna dalar och berg. Där bo i stillhet ett enkelt folk, waldenserna. Men vad står på? Kristna banditer komma och kväva dem med halmrök i klipphålorna, dit de flytt, slå ihjäl dem med eldbränder, få dem levande, spetsa spenabarnen på gårdsgårdsstörar!

I södra Frankrikes leende nejder ser jag andra kättare, albigenserna, leva. Rättrogna kristna rövarhorder komma och härja i deras land under mer än tjugu ar. Jag ser trettio tusen albigenser mördas på en enda dag och åttio tusen vid Bezeuz, och så vidare.

Frankrike förlorar i dessa förföljelser sju hundra tusen av sina medborgare.

Satan till kristendom!

Jag ser riddare, beväpnade med spjut och sköld, tempelherrarna, på sina korståg under två sekler lyckas släcka ut tre millioner ”själar”!

I Böhmen reses ett kättarbål varpå Johan Huss brännes, och därefter kommer förföljelsen mot Hieronymus av Prag, varvid en hundra femtio tusen människor ljuta en förtidig död. . .

Prästen däruppe på predikstolen talar alltjämt om friden som kristendomen skapar i världen. Men gräsligheterna fortfara ändock att passera revy.

Femtio tusen hugenotter ser jag under den beryktade Banrtholomeinatten mördas och strax därpå ett hundra tusen i trakten av Paris.

Och se där! I det soliga Spanien jagas och nedskjutes såsomj vilda djur en million morer.

Trettio tusen människor ser jag falla offer för inkquisitionens tortyrkamarer, galgar och kättarbål i samma land!

Var ligger helvetet?

Tio tusen brännas levande av Torkmevada - femtio tusen mördas i Holland av Carl V - aderton tusen halshuggas, dränkas och brännas av Alva - tolv millioner i Mexiko och Peru utrotas från jorden - fem tusen puritaner dö i England i fångenskap. .

For mina ögon träder Martin Luther, dryg och pösigt, vars system av religiöst vansinne, det så kallade ”evangeliskt-lutherska”, av Gustav Vasa en gång i nåder prackades på församlingsborna. Och Luther är nu dens högsta auktoritet näst gud, och han tros och hedras. Men jag ser honom

skriva något medan han genom djupa grymtningar ger uttryck åt sin fröjd. Allt som oftast läser han högt igenom det skrivna och lyss med välbehag till orden. Ah, det är om judarna, och hör vad han skriver om dem:

”Brännen deras synagogor, nedbryten och förstören deras hus, fråntagen dem deras böcker och Talmud, neken dem helt och hållet lagligt skydd, tagen från dem alla deras rikedomar och driven bort dem som galna hundar!”

Medan jag ännu i tankarna befinner mig på Tysklands mark, låter jag ”trettioåriga kriget” passera revy. Och jag ser hur under detta tio miljoner människor mista livet och halva Tysklands befolkning utrotas, aderton tusen tre hundra byar, ett tusen sex hundra tjugunio städer och ett tusen nio hundra sjuttisextio slott uppbränns och landet förvandlas till en ödemark!

Detta var förnämligen svenske konungen Gustav II Adolfs verk, och med honom låter jag revyn flytta över på närmare håll, till det land, dit ovannämnda kung och denna kyrka hör.

Den gudlige och fromme Gustav II Adolf låter halshugga tre män för avfall till den katolska läran. Under Karl XII:s regering torteras och hallshugges en person som tvivlat på nattvardsläran. Tre andra män dömas till döden för frikyrkliga åsikter, benådas därifrån, men två av dem dö i fängelse, den ene efter trettio års, den andre efter fyrtio års fängenskap. Och sedan kommer en ändlös rad av landsförvisningar, fängelsestraff och böter -

Å, du Kristus, allsmäktige ”fridsfurste” - du kristendom, ”kärlekens evangelium” - ni kristna, tålmodiga och fördragsamma - ni alla, som nu under många sekler förklarat eder vara de enda, som kunna avskaffa de blodiga striderna mellan jordens människor, och ännu icke lyckats! Ni, som i stället ha gjort jorden till en av blod rykande, av ångestskri genljudande tortyrkammare - å tvi eder! . . .

”Ljus över världen!” snorvlar prästen.

Ja, det ljus kristendomen tände, det var kättarbålen, vars blodiga lågor flammade i den kristliga vantrons långa natt! Medan den helige där uppe på predikstolen låter herrens evangelium, ”livets vatten” - med sömndroppar i - duscha över de församlade fåren, sitter jag här nere i kyrkbanken och smädar.

Ovanför det vita altaret är upphängd en skylt med den kristliga vidskepelsens bekanta inregistrerade varumärke: korset, på vilket man med fyra spikar knackat fast den stackars religionsmakaren Jesus, som i likhet med en Bagaas, en Deriteus, en Thudas, en Schabbathai Levi och den övriga flocken av aspiranter på messiastiteln, fått i sitt huvud att han var

världens frälsare. Och vilkens sorgliga ändalykt på Golgata i sällskap med ett par vanliga ”bovar” och otroliga försvinnande kristenheten varje år i lögnens månad högtidlighåller med att äta kokta hönsägg.

Men för övrigt var Jesus (med sina små svagheter, naturligtvis, liksom varje annan normal människa) en tämligen fridsam man, och jag har ingenting annat emot honom än det att han möjligen icke var fritänkare och att han var alltför beskedlig.

Gudslakejen står ännu där uppe, fet och djävlig, vid de förgyllda kerubhuvudena på vingar bakom öronen, och medan han språkar evangeliskt nonsens sitter jag i kyrkbanken och kallgrinar och driver gäck med heliga dumheter.

Och jag ser hur den allra som kristligaste inkquisitionens äckliga ormar kräla ut från ormböten i Rom, vilsnade av påven, och sprida sig över Europa, parande och ynglande sig i de med ortodoxt snusk uppfyllda kyrkorna och spyende sitt vidriga gift ut över landen. Och var helst ett stänk av giftet faller, där flammor genast ett kättarbål upp mot himlen.

Män uppstå som trampa på ormarnas huvuden, men ormar stinga dem i deras hälar. Och spy sitt gift.

Altaret där framme förvandlas till ett domarbord, och Jesus världsallets härskare där ovan, stiger ned från plankan där han hängt fastnubbad i nära två tusen år utan hopp om avlösning - och således ur stånd att dirigera kosmos, vilket följligen går sin egen gång - stiger ned och sätter sig framför domarborde och blir till en kyrkofader med mitra på huvudet i stället för törnekrona.

Med den ena delen av sitt ansikte skrattar han mjölk och honung åt den gapande menigheten, och med den andra hånler han mot de stackars kättarna som i en lång rad föras fram inför honom.

Altarrunden är domstolsskranket.

Framför honom på bordet ligger en stor, tjock bok med sju spännen och sju sigill (närmare omtalad i Joh. Upp.). Nu bryter han sigillerna och öppnar boken - och mina onda ögon tro sig skåda nyckeln till kristendomens sublima mysterium och till gåtan om treenigheten: en gud, som var tre gudar, som var sin egen son på samma gång som han var sin egen fader och som födde sig själv.

Men boken bestod endast av vita blad utan ett ords innehåll. Män hade trampat ormarnas huvuden.

Domarbordet där framme blir till en hög stora vedträn med en upprättstående påle i mitten. Ah, ett kättarbål!